

Voor Floortje en Jip
Mijn trouwste viervoeters

Achter in dit boek staat een verklarende woordenlijst.

Anniek Rodenburg
Parel en Tij
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: zeemeerminnen, magie, draken
NUR 285
ISBN 978 90 448 4784 0
D/2023/4124/067
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

STORGI VAN DE VERENIGDE OCEANEN

Semua †
Atlantis, Okéano Kyté

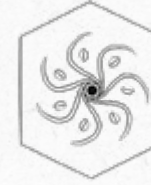
Arkteinen †
Austrel

Undyntir
Boreadel

Mardici †
Kalyptikari

Gharybdiz
Zhabari

Thelxes
Trianth

Perlendi
Varunya

Sanmedúz
Mardellín

Koraleine
Koraqua

Shandianzi
Tian Ti

Tiburander
Equique

Daiomidez
Pe'lagau

DEEL 1

‘(...) de zee (...) zal mijn zwijgen wel verstaan.’

Toon Hermans

PROLOOG

Hij was geboren tijdens een storm. Dat was altijd het meest interessante feit aan Thijs Pinksterbloem gebleven.

Toegegeven, het was de zwaarste voorjaarsstorm van het decennium geweest. Het type storm waarvoor de ns het treinverkeer de hele week platlegde, omdat er te veel losgeraakte dakpannen door de lucht raasden. Het type storm dat de golven zo woest maakte dat de Maeslantkering bijna haar deuren moest sluiten. Een storm zo verschrikkelijk dat de naam angst moest inboezemen bij alle Nederlanders.

Storm Floortje.

De naam werd nog wekenlang belachelijk gemaakt in de media, had Thijs' vader hem later wel eens verteld. Stefan Pinksterbloem had zelf natuurlijk geen seconde gelachen tijdens Floortje. Hij was met een veel te hoge hartslag en een nog hogere snelheid over een kletsnatte A13 gescheurd om zijn vrouw bijtijds in een ziekenhuisbed te krijgen.

Thijs' moeder daarentegen had het niet anders gewild. Aan al haar reizen over de Stille Zuidzee had Hae-Jin een zwak overgehouden voor noodweer. Windkracht tien en dijkbedreigende vloedgolven waren perfecte omstandigheden om haar zoontje ter wereld te brengen.

Veertien jaar later, toen Floortje niets meer was dan een schim uit het vorige decennium, lag er weer een storm voor de kust van Zuid-Holland. Als je boven in de radartoren van de Tweede

Maasvlakte stond en je ogen tot spleetjes kneep, kon je de bliksemschichten al zien. Kleine krasjes aan de horizon. Althans, dat had zijn vader gezegd.

‘Ik zie ze niet,’ zei Thijs tegen Stefan, bijna onverstaanbaar door de huilende wind.

Stefan schudde zijn hoofd, zijn nek ingetrokken in de kraag van zijn windjack. Hij wees naar de bloemkoolwolken. ‘Daar, zie je? En als je goed luistert, hoor je zelfs de donder al.’

Thijs hoorde vooral het gekners van de Maasvlaktekranen en de gierende windvlagen die ertussen zigzagden. Hij wierp zijn vader een sceptische blik toe. ‘Is dit weer zoals met die dolfinen van twee weken geleden?’

‘Bruinvissen,’ corrigeerde Stefan hem. ‘M’n collega heeft er minstens drie gezien, precies op deze plek. Als je er een uur eerder was geweest, had je ze ook gespot.’

‘Vast,’ grinnikte hij. Zijn vader had de neiging om zijn werkplaats op te hemelen. De vorige keer waren het bruinvissen, vandaag een epische bliksemstorm, de volgende keer waarschijnlijk zeemeerminnen.

Thijs had helemaal geen wonderen nodig. Hij had er die dag namelijk al genoeg meegemaakt. Mevrouw de Vos had hem gemazzeld tijdens zijn overhoring Frans, ook al was hij compleet vergeten hoe hij het werkwoord *pouvoir* moest vervoegen. Daarnaast had hij wind mee gehad op de fiets. En Vera had naar hem geglimlacht. Voor Thijs was het al de meest wonderlijke woensdag in weken.

Sowieso zou de Tweede Maasvlakte hem nooit vervelen, hoe steriel haar steppes ook waren. Thijs had geluk dat zijn vader een van de hoge bazen in de haven was, in plaats van een kantoorge-

bonden accountant, want zelfs de meest extravagante koffiema-chine verbleekte bij het havendecor.

De grootste schepen ooit gebouwd voeren hier af en aan; metalen titanen beladen met voetbalvelden aan olie, schoenen, alles wat je maar kon bedenken. Thijs bracht zijn middagen liever hier door dan thuis. Zeker de afgelopen maanden.

Thuis deed pijn.

Stefan keek op zijn telefoon. ‘Ik moet zo met de brandweer praten over hoe we de storm welkom gaan heten. Kun je je vermaken in de tussentijd?’

‘Ik wacht hier wel,’ antwoordde Thijs. ‘Dan laat ik je wel weten wanneer de storm op de oprit staat en je het gebak klaar kunt zetten.’

‘Als we voortaan zo gastvrij zijn voor de krachten der natuur, hebben we de Deltawerken niet eens meer nodig.’ Lachend haalde Stefan zijn hand door Thijs’ haar, dat net zo dropzwart en ontembaar was als het zijne. Thijs was sowieso een kloon van zijn vader. Behalve zijn grote reënen dan, de enige gezichtstrek waarin de Koreaanse genen doorschenen.

Stefan gaf Thijs snel nog twee Snickers als proviand, duwde zijn eigen haar in model en liet zijn zoon achter op het balkon van de radartoren.

Met zijn vader uit het zicht frunnikte Thijs aan zijn moeders zakmes in zijn zak. Zij haatte de haven. Gek genoeg hielp die gedachte. Ze gruwelde van de torenhoge kranen en enorme olieraffinaderijen – hagelwitte bunkers die Thijs altijd deden denken aan koektrommels. Overal liepen pijpleidingen en prijkten grote rokende fabriekstorens die wolken koolstofdioxide de atmosfeer in kuchten. En dan waren er nog de miljoenen containers die als een regenboog van legoblokjes op de horizon waren gestapeld.

Dit was de wereld van zijn vader, dus de magneet van rouw was hier zwak. Eindelijk korrels rust.

De windvlagen zwollen aan en Thijs fantaseerde over wat hem vanmiddag te wachten stond. Bijna elke woensdag na school kwam hij hier zijn vader opzoeken, om daarna iets leuks te doen. Dat wekelijkse vader-zoonmoment was een recente uitvinding van Stefan geweest. Of waarschijnlijk van zijn nieuwe vriendin.

Thijs begreep de noodzaak niet. Samen tanden poetsen in de ochtend met Billy Joel op de achtergrond was voor hem net zozeer een vader-zoonactiviteit als samen een peperdure rijsttafel naar binnen werken bij de Mazu Mazu.

Toegegeven, de warme handdoekjes waren wel het hoogtepunt van de week.

De keuze voor dat specifieke restaurant was strategisch. Stefans nieuwe vriendin was namelijk de eigenaar. Op deze manier kon ze af en toe langswandelen en een spontaan praatje aanknopen. 'Hoe ging het op school?' of 'Heb je weer zin om te gaan zeilen?' of soms zelfs 'Als je wat wilt bijverdienen ben je altijd welkom in m'n speelkeuken.'

Christina was aardig. Niet meer, niet minder. Gewoon anders dan mam. Maar niemand was zoals mam, want mam was weg. Maar de storm ging door.

Dolfijnen zag hij niet die middag. Het bleef bij een drietal grote olietankers en een handvol containerschepen die de kade deden trillen wanneer ze voorbijvoeren. Het geruis van de golven, het geschreeuw van meeuwen en het gerommel van de storm vormden de achtergrondmuziek.

Plotseling hoorde hij een geluid. Het suisde door de wind.

Het trilde in elke vezel van zijn lijf.

Gezang?

Maar er was niets opmerkelijks te zien. Op de meeuwen na was er geen ziel in zicht.

Het geluid verstomde niet. Het werd luider. En luider. En toen hoorde hij iets dat zijn nekharen overeind deed staan. Door de echo klonk een mannenstem.

'KOM NAAR HET WATER, THIJS.'

Thijs' hart sloeg een slag over. Had hij dat nou echt gehoord?

Horen was niet het goede woord, leerde Thijs nadat hij zijn handen tegen zijn oren duwde. De stem klonk *in* zijn gedachten.

Nu wist hij het zeker. Hij moest de psycholoog weer bellen.

'KOM EN LUISTER.'

Luisteren naar de stem was geen goed idee, dat wist hij zelf ook wel. Hij moest een sprintje trekken. Zich verstoppen in de radiatoren. Alles aan zijn vader vertellen. Met plankgas in paps Hyundai naar de Mazu Mazu racen, in de hoop dat een gezonde dosis misosoep zijn naderende psychose kon voorkomen.

Maar zijn voeten deden het tegenovergestelde.

Hij ging het gebouw in. Naar beneden met de lift. Naar het randje van de kade. De ladder af. De beschaduwde vlinder op.

Ruige golven sproeiden over het beton en op doorweekte Nikes waggelde hij vooruit, zijn ogen aan de horizon gekleefd. Zijn hoofd wilde weg, maar de alarmbellen vanbinnen verstomden door de magnetische stem. Hij kon niet anders.

'GOED ZO, THIJS. JE MOEDER ZOU TROTS OP JE ZIJN GEWEEST.'

Met elke stap werd het geluid harder, alsof hij een lange tunnel binnenging. Misschien kwam hij dichterbij de bron. En hij kwam dichterbij, want ineens zag hij iets wat zijn mond open deed vallen.

Lichtjes.

Twee gifgroene lichtjes, flikkerend als kaarsjes onder de golven.

Thijs wreef in zijn ogen totdat de tranen langs zijn neus regenden. Hij droomde. Hij verbeeldde zich dingen. Een fata morgana, zoals hij ooit bij *Het Klokhuis* had geleerd. Dat moest wel.

Zijn zicht werd wazig van het ruige gewrijf, waardoor de groene lichtjes zich vermengden met allerlei andere kleuren in zijn blikveld, als waterverf in een glas. Zijn oren suisden door de akeelige, maar prachtige echo. De grip op zijn zintuigen werd zwakker en zwakker. Hij kon ieder moment flauwvallen.

De spetters zeewater op zijn gezicht hielden hem nog even op aarde, maar waarschijnlijk niet lang meer. Achter het gordijn van tranen kwamen de groene lichtjes dichterbij. De wereld was een wazige veeg, maar de lichtjes verscherpten. Ze leken wel ogen van een roofvogel.

De stem echode harder bij elke stap, totdat de kade onder Thijs' voeten verdween.

Met een smak belandde hij in het water, waar de schuimkoppen hem genadeloos opslokten. Thijs kon zich niet bewegen, bevroren door de schok. Hij was geboren in een storm en in een storm zou hij sterven. Want voordat het licht in zijn ogen doofde, staarde hij in de groene ogen van de dood.

Misschien duurde het een minuut, misschien was het een uur, maar uiteindelijk kwam hij terug tot leven. Hij voelde weer: zijn warme oogleden op zijn ogen, zijn lichaam op het prikkelige beton, water dat van zijn kletsnatte haar droop. Hij wist dat hij was flauwgevallen, dat gevoel herkende hij onmiddellijk.

Daarna keerde zijn gehoor terug. Zijn hartslag bonkte in zijn

oren. Kermende aalscholvers. Gierende golven. Gezang.

Gezang?

Maar dit was een andere stem. Dit was een meisje.

Hij kon haar niet verstaan. Misschien omdat zijn hoofd nog duizelde, dacht hij eerst, maar al snel hoorde hij dat het geen Nederlandse woorden waren. Ook geen Engels of Frans, hoe slecht Thijs ook in Frans mocht zijn.

De volgende ontdekking waren zijn armen, die vastgeplakt waren aan zijn lijf. Was hij nou vastgebonden?

Gelukkig kreeg hij zijn ogen wel open, al werd hij flink verblind door het daglicht. Was de lucht altijd al zo fel geweest? Stukje bij beetje verscherpten de wolken aan de hemel. Toen zag hij haar.

Twee ogen schitterden boven de zijne. Toen wist hij zeker dat hij nog leefde. De dood had immers groene ogen. Deze waren veilig blauw.

'*Appho dém.* Je leeft nog.'

Haar zwarte wenkbrauwen sprongen omhoog. Thijs was net zo verbaasd.

'Ik bedoel, ik zag je sterven,' vervolgde ze in een accent dat Thijs niet kon plaatsen. 'Je zakte ineens in elkaar en in het water bewoog je al niet meer. Ik heb nog geprobeerd om je te helen. Niet dat ik kan helen, maar ik heb het in ieder geval geprobeerd.'

Thijs kon het geratel niet volgen. 'Ik ben f-flauwgevallen.'

'Waarom?'

'W-was niet met opzet.'

Ze slaakte een zucht. 'Superfijn dat je nog leeft, maar ik had zo mijn best gedaan. Ik heb zelfs de Eulogid voor je gezongen. De eerste vijf coupletten dan. De rest is zo deprimerend dat je zelf ook dood wilt.'

Thijs luisterde maar half. Zijn hoofd was vooral bezig met het aansturen van zijn spieren. Hij rolde met zijn ogen, de enige beweging die hem lukte. Nog steeds waren zijn ledematen vastgebonden. Nu pas zag hij waarom.

Strengen zeewier waren om zijn lijf gestrikt en zijn lichaam was bezaaid met een berg aan schelpen. Kleurrijke repen plastic zaten erdoorheen gevlochten. Dit meisje had hem gemummificeerd.

Zo had hij zich de woensdagmiddag niet voorgesteld.

Ze boog naar voren om de zeewierzwachtels los te wringen. Lange slierten zwart haar druppelden water op zijn wangen. 'Sorry, ik dacht echt dat je dood was. Anders had ik natuurlijk niet de moeite gedaan om zo veel schelpen te zoeken.'

Wie pakt er nou weer een lijk in met zeewier? Thijs' hoofd bonkte van verwarring. 'Waarom belde je niet gewoon 112?'

'112?' papegaaide ze met een warrige blik. 'Wie?'

Wie?

Het meisje ging onverstoord verder. 'Ik ken de rituelen goed genoeg om je ziel naar de Rivier te krijgen, hoor. Je was in goede handen geweest als je echt dood was gegaan.'

Inmiddels was Thijs ervan overtuigd dat dit meisje wel van een andere planeet moest komen. Ze had nog nooit van flauwvallen gehoord, kende 112 niet en had wel een heel verknipt beeld van een uitvaart.

Ze leek het zelf ook door te hebben. 'Jullie doen het hier zeker anders. Wanneer er iemand doodgaat, zeg maar. Zeker aanzien jullie lichamen niet in schuim veranderen ...'

Thijs had geen zin om te vertellen over zijn ervaring met begrafenis - de stroom aan condoleancekaarten, hoe zijn vader

met tranen de kerk toesprak, hoe hij zijn moeders favoriete lelies op haar kist legde.

Kennelijk begreep het meisje zijn blik, want ze verontschuldigde zich zachtjes. 'Ik heb een betere vraag: waar zijn we eigenlijk?'

Vanuit zijn ooghoek zag Thijs de contouren van de havenkranen. 'Uhm, Rotterdam, gewoon?'

'Op welk halfrond ligt dat?'

Rotterdam was de tweede stad van Nederland. Ooit de grootste haven van de wereld, inmiddels onttroond door Shanghai. Het zou hem niets verbazen als ze ook niet wist waar Shanghai lag.

Misschien was ze een alien. Of Amerikaans.

'Noordelijk. Nederland. Europa. Van gehoord?' Het klonk denigrerder dan hij bedoelde. Ze wist waarschijnlijk niet beter.

Toch leek het iets te helpen, want het meisje begon te ratelen over geografische kennis die Thijs niet bezat.

'Ligt dat niet naast de Atlantische Oceaan? Aan de oostkant van de Dorsalniden dan, boven Neder-Atlantis. Hoe noemen ze dat daar ook alweer, waar al die selkies ... O, de Noordzee,' raadde ze.

Dorsalniden? Neder-Atlantis? Ze kwam sowieso uit een ander sterrenstelsel.

'De Noordzee, ja,' antwoordde Thijs.

'Ooo.' Haar glimlach veranderde in een frons. 'Dat is niet best.'

'Hoezo?' klappertandde Thijs, nog steeds nat op het ijzige beton.

'Het is een heel eind van m'n rif.' Verward legde ze haar hand tegen haar slaap. 'Ik ben echt lang buiten westen geweest, zeg. In ieder geval een stuk langer dan jij.'

'Rif? Wáár woon je?'

Thijs' wenkbrauw schoot bijna uit de kom. De volgende schokkende onthulling zou zijn schedel breken.

'Koraqua. Dat ken je niet, 't ligt in de Koraalzee,' lichtte ze vlug toe, frunnikend aan de schelpen om haar nek.

'In de zee? Niemand woont in de zee.'

Weer vielen er ijskoude druppels op zijn voorhoofd. De wolken waren een stuk dikker dan eerst. Ze hulden de haven in het duister, totdat een zilveren barst de hemel verlichtte.

'*Appho dém,*' mompelde het meisje, en ineens zag Thijs de ijsblauwe plukken in haar zwarte haar. 'Ik vond het supergezellig, maar ik wil niet geëlektrocuteerd worden, dus ik duik er weer in.'

'Waarin? Het water?' vroeg Thijs. 'Wil je dood of zo? Het gaat mokerhard stormen. Je verdrinkt of je wordt getroffen door de bliksem ...'

'Niet als je diep genoeg gaat,' onderbrak ze hem. 'En verdrinken is niet echt een zorg voor mijn soort.'

'Jouw soort?'

Toen pas zag hij de onderste helft van haar lijf.

Van haar navel tot haar staartvin zat ze onder de zilverblauwe schubben, schitterend als aluminiumfolie. Alsof ze rechtstreeks uit een van mams oude boeken was gekropen.

'Je bent een zeemeermin.'

Ze haalde haar schouders op. 'Zeemeermin, nimf, *okéani* ... Ik keur het allemaal goed.'

Stilletjes beleefde Thijs zijn zoveelste paniekaanval die woensdag.

Vanbuiten kwam er niet meer uit dan een 'o'. Na een doodstille minuut verwoordde hij zijn gedachten over zijn opnieuw geklutste wereldbeeld met een 'oké'.

De okéani-zeemeer-nog-wat kon alleen maar lachen. 'Ik heb gehoord dat oké in jouw taal te vertalen is naar "bedankt voor het redden van m'n leven en ik zal niemand, maar dan ook echt niemand vertellen dat ik er een heb ontmoet, want anders krijgt ze gezeik thuis". Dat klopt, toch?'

'J-ja. Dat inderdaad,' antwoordde Thijs trillerig, nog steeds kilometers verwijderd van zijn *à propos*. Als er okéa-nog-wats waren, bestond magie dan ook? Ze sprak over helen. Misschien konden dode mensen wel weer ...

Ze banjerde dwars door zijn gedachtestroom heen. 'Heb je toevallig ook iets te eten? De algen hier smaken naar zwavel en ik verdrink van de honger.'

Thijs duwde al zijn verwarring naar achteren. Rustig. Geen paniek. Dit is heel normaal, prentte hij zichzelf in. In hoeverre normaal nog bestond, dan.

'O, eh.' Hij graaide in zijn broekzak en haalde de overgebleven Snickers tevoorschijn. Blij probeerde ze het met wikkels en al in haar mond te steken.

'Wa-wa-wacht, ik help wel.' Thijs pakte het wikkeltje. 'Plastic is giftig.'

Meteen voelde hij zich dom. Dit hoefde hij niet aan een zeemeermin te vertellen. Haar habitat was volgepropt met plastic.

Aarzelend nam ze een hap. Zodra ze de zachte chocolade in haar mond voelde, begonnen haar ogen te fonkelen.

Thijs had nog nooit iemand zo van chocolade zien genieten. 'Ik kan je vanavond meer eten brengen, als je wilt?'

Haar ogen twinkelden alsof ze zojuist ten huwelijk was gevraagd. Even was er niks anders in de wereld dan haar glimlach, maar even duurde niet heel lang.

Het vader-zoonmoment.

Stefan zou nu wel klaar zijn met zijn afspraak. Hij was vast naar Thijs op zoek. En hier zat hij: op het randje van de kade, een sprookje aan zijn zijde, in de stortregen.

Thijs klom overeind. 'Ik moet gaan.'

'Zie ik je hier dan vanavond?' vroeg ze hoopvol.

Thijs knikte, zijn blik op haar vissenstaart gericht. 'Ik heb nog wel een verzoek.'

Ze leunde geïnteresseerd naar voren.

'Word alsjeblieft geen wereldnieuws. En pas op voor de schepen. De zuiging kan heel sterk zijn. En raak niet geëlectrocuteerd, alsjeblieft?'

Ze antwoordde plechtig. 'Ik zweer het op het bloed van de Semu'a's.'

Thijs wist niet precies waar ze op zwoer en hoopte maar dat hij geen seriemoordenaar had bevriend. Cultuurdingetje, bedacht hij. Met de laddergrepen aan de hoge kade trok hij zichzelf naar boven. Toen besepte hij wat hij was vergeten.

Hij hakte over zijn woorden. 'Ik ... h-heet Thijs, trouwens.'

'Je achternaam is Trouwens?' lachte ze.

'Pinksterbloem, en als je bijdehand gaat doen kom ik geen eten meer brengen.'

'Sorry.' Het vreemdse compliment ooit volgde: 'Gaaf dat je een achternaam hebt.'

'Jij niet dan?'

'Ik ben een Zuster van het Rif,' antwoordde ze cryptisch. 'Duur woord voor wees.'

Dat raakte een snaar. Niemand uit Thijs' klas was al een ouder verloren. Niemand begreep hoe het was.

'Dus wat is je naam?'

'Riv.'

Het klonk zacht, als een gebroken golf in de branding. Regen tegen een autoraampje.

'L-leuk om je te ontmoeten,' stamelde hij terug. 'En bedankt voor het redden van m'n leven.'

'Graag gedaan.' Trots glinsterde op haar gezicht. 'Alleen jammer dat Leila het niet heeft gezien.'

Thijs wist niet wie dat was en schuifelde wat ongemakkelijk op zijn voet. 'Tot vanavond dan, Riv,' zei hij maar, iets wat hij de weken daarop vaak zou zeggen.

Die avond bracht hij een zak drop, op vrijdag een van zijn hoodies, een week later een Happy Meal en uiteindelijk, op de dag voor de zomervakantie, zijn vader.

Die dag was er geen afscheid, want Riv zat op de rijdersstoel, frunnikend aan de autogordel en met een van Hae-Jins jurken over haar kersverse benen.

Toen de Hyundai van de Pinksterbloems die dag de haven verliet, keken twee groene ogen tevreden toe. Plan Waterloo ging nu al beter dan gedacht.

Een trotse glimlach verscheen op zijn gezicht.

'WELKOM THUIS, RIVERIÉ.'